

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάκταρον υπό του Ύψουςτου της Παιδείας ως τή κατ'Εξοχήν παιδικήν περιόδον σύγγραμμα, κληθείς παρασχόν εις τήν γάρην τήσαν διακρίσεως, και υπό του Οικονομικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως Ανάγκωσμον κριστον και χρησιμώτατον εις τούτ' παιδάς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ήσωτερικού δραχ. 7.—Ήξωτερικού φρ.χρ. 8
 Δι συνδρομαί έρχονται τήν 1ην εκάστου μηνός
 και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
 Έν Έλλάδι λεπ. 15.—Έν τώ Έξωτ. φρ.χρ. 0,15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν 'Αθήναις
 Όδός Αλόλου, 119, έναντι Χρυσοσθηλαιωτικώσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^ο.

Έν 'Αθήναις, τήν 15 Φεβρουαρίου 1897

Έτος 19^ο.—Άριθ. 7

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Ο ΕΚΤΩΡ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Διελθούσα τόν κήπον τού Κεραμεικού, ή αυτοκρατορική συνοδεία έφθασεν εις τό παλάτιον. Έκει, εις τήν αίθουσαν τών Στραταρχών, έπρόκειτο νά τελεσθή ό θρησκευτικός γάμος. Ό πολιτικός γάμος είχε γίνη την προτεραίαν εις τό ανάκτορον τού Σαιν-Κλό' διότι —και αυτό ίσώς θά εκπλήξη τούς μικρούς μου αναγνώστας— και οι βασιλείς, όπως και οι κοινοί θνητοί, υποβάλλονται εις τούς αυτούς τύπους και τά όνόματά των έγγράφονται εις τά ληξιαρχικά βιβλία, όπως και τά όνόματα των τελευταίων των ύπηκόων. Με τήν διαφοράν ότι, προκειμένου περί ήγεμονικού γάμου, ώς ληξιαρχος παρίσταται εις τών ανωτέρων λειτουργών τού Κράτους' και εις τήν περίστασιν αυτήν ως τιούτος έχρησίμωσεν ό Κορκαπερές, ό Αρχιμαγκελάριος τής Αυτοκρατορίας. Αυτός ήρώτησεν επίσημως τόν Ναπολέοντα αν ήθελε νά λάβη, ως σύζυγον τήν Αυτής Αυτοκρατορικήν και Βασιλικήν Υψηλότητα, τήν Αρχιδουκίσσαν τής Αυστρίας Μαριάν-Λουίζαν, κατόπι δέ ήρώτησε και τήν Μαριάν-Λουίζαν, αν ήθελε νά λάβη ως σύζυγον τήν Αυτού Μεγαλειότητα, τόν Αυτοκράτορα και Βασιλέα Ναπολέοντα.

«Άλλως τε δέν ήτο ή πρώτη φορά, καθ' ήν απήνθυναν τήν έρώτησιν ταύτην πρός τήν νεαράν αρχιδουκίσσαν. Ήδη είχαν ύπανδρευθή τόν Ναπολέοντα έν Βιέννη «δι' αντιπροσώπου» ως συνειθίζουσι οι ήγεμόνες. Ένώκιον τού στρατάρχου Βερδιέ, πρίγκηπος τού Νερασάτελ, ως εκάστου απεσταλμένου, ό θεός τής αρχιδουξ Κάρολος, αντιπρόσωπος τού Ναπολέοντος, αντήλλαξε μετ' αυτής τόν δακτύλιον τού γάμου.

Ό γάμος ούτος, ό οποίος εξέπληχτε τόσον τόν ακόλουθον Έκτωρα, δέν εξέπληχτεν όλιγώτερον αυτήν τήν Μαριάν-Λουίζαν! Καθώς μετά τινα καιρόν διη-

γείτο πρός τόν βαρώνον Μενβάλ, όταν ήτο μικρά και έπαιζε με τά αδελφια τής, τούς μικρούς αρχιδουκας και τας αρχιδουκίσσας τής Αυστρίας, έν τών προσφιλεστέρων των και συνηθεστέρων παιγνιδίων ήτο νά παρατάσσου μικρούς ξυλλίνους ή κηρίνους στρατιώτας, οι όποιοι παρίστανον δηθεν τόν γαλλικόν στρατόν. Επί κεφαλής έφρόντιζαν νά θέτουσι πάντοτε τόν πλέον μαύρον και κακομούτσουον στρατιώτην. Ό στρατιώτης αυτός παρίστανε τόν Ναπολέοντα, τόν μέγαν έχθρόν' και τά παιδία, διά νά τον εκδικηθούν, τόν εξέσχιζαν λυσσωδώς με καρφίδας, με ψαλλίδας και με μαχαίριδια, τόν έκαμαν κομματία . . .

Και τώρα ό Ναπολέων αυτός, ό μέγας έχθρός, ήτο σύζυγός τής! . . .

Ό Έκτωρ, με τούς άλλους συναδέλφους του, είχαν ακόλουθήσει τήν αυτοκρατορικήν συνοδείαν. Ήλπίζεν ότι θά εισεχωρεί εις τό ισόγειον, όπου θά έτελείτο ό θρησκευτικός γάμος και ότι θά ελάμβανε μέρος—μικρόν μέρος βεβαίως,— εις τας διασκευάς, αι όποιοι θά έπηκολούθουσι' και πρώτα-πρώτα ότι θά παρευρίσκατο εις τό μέγα συμπόσιον, τόν όποϊον έμελλε νά παρατεθή εις τήν μεγάλην αίθουσαν των ανακτόρων.

Θά ήτο πραγματικώς έξοχον τό θέαμα όλων εκείνων των χρυσοφράκτων και άδαμαντοστολιστών κυριών και κυριών, συνηθροισμένων περίξ τραπέζης λαμπράς, όλης κεκαλυμμένης από άνθη και από σκευή χρυσά και άργυρά, περιτοιχιζόμενων δέ από πληθος άξιωματικών και

«Και λαβούσα αυτόν εις τας άγκάλας τής, τόν έφίλησε.» (Σελ. 51, στήλ. α').

θεραπόντων με στολάς πολυτελείς και άποστραπτούσας όσον και αι τών κυριών των. Οι νεαροί ακόλουθοι, κατά παλαιάν έθμοτυπίαν τής αυλής, τήν όποϊαν είχαν επαναφέρει ό Ναπολέων, θά ετάσσοντο όπισθεν τού αυτοκρατορικού ζεύγους, διά νά το ύπηρετούν, μεταξύ δέ των άλλων και ό Έκτωρ θά ελάμβανε βεβαίως τήν τιμήν νά προσφέρει, διακομώντος τού γεύματος, κανέν πινάκιον, κανέν περόνιον, ή κανέν μάκτρον εις τόν Αυτοκράτορα ή εις τήν Αυτοκράτειραν . . .

Ατυχώς όμως το παιδίον έμελλε να στερηθή αυτής της εύχαριστήσεως και όχι μόνον τούτο, αλλά ούτε το θέαμα της αθούσης έμελλε να εἶδη, ούτε το λαμπρόν πυροτέχνημα να θαυμάσῃ, τὸ ὀποῖον βραδύτερον ἐκάη εἰς τὰ Ἥλια Παιδιά, ἐξόχως εὐνοούμενον ἀπὸ τὴν νηνεμίαν τῆς ὥραιας ἐκείνης ἐαρινῆς νυκτός. . . . Καὶ ἐν τῷ οἱ συναδελφοὶ του οἱ ὅποιοι εἶχον κατορθώσῃ νὰ εἰσχωρήσουν παντοῦ, ὥστε νὰ μὴ χάσουν καμμίαν λεπτομέρειαν ἐκ τῶν τῆς εορτῆς, ἐξέβαλλον ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, βλέποντες τὰς μυριάδας τῶν πυραύλων, οἱ ὅποιοι διέσχίζον τὸν ἀέρα, ὁ Ἐκτωρ, κλεισμένος εἰς ἀπομεμακρυσμένον θάλαμον τῶν Ἀνακτόρων, δὲν ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰς ἀπολαύσεις αὐτάς, παρὰ μόνον διὰ τῆς ἀκοῆς, ἀκούων δηλαδὴ τοὺς κανονοβολισμοὺς, οἱ ὅποιοι συνάδουσιν τὸ πυροτέχνημα, καὶ τὸν θόρυβον τῶν ἐπευφημιῶν, ὁ ὅποῖος ἔφθανε μέχρις αὐτοῦ.

Καὶ τί ἔλαμνε λοιπὸν εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο δωμάτιον, εἰς τὸ ὅποῖον εἰσῆλθη

«Ἐν τῶν προσφιλεστέρων των παιγνιδίων». (Σελ. 40.)

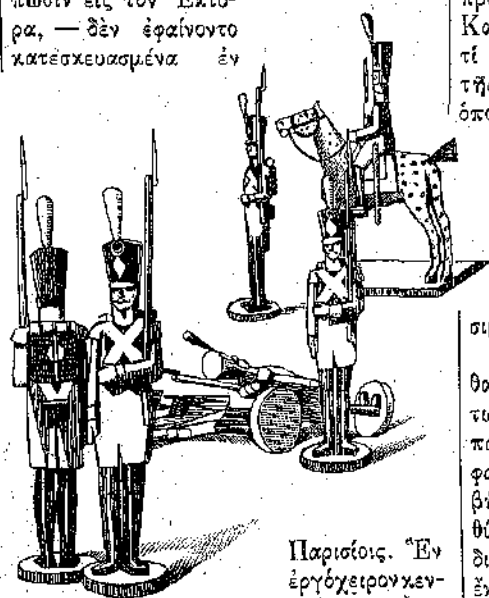
ὑπὸ τοῦ Μομπρέν, τοῦ πρώτου ἀκοιλοῦ του Αὐτοκράτορος, καὶ ὅπου ὡς μόνον συντροφίαν εἶχεν ἕνα σκύλον καὶ ἕνα παπαγάλον; — Ἐχεις χρέος, τῷ εἶχεν εἰπῆ ὁ Μομπρέν, νὰ μὴν ἀρίνης τὸν σκύλον νὰ γαυγίξῃ καὶ τὸν παπαγάλον νὰ φωνάζῃ. Αὕτη εἶνε ἡ ὑπηρεσία σου.

— Ὡραία ὑπηρεσία μὰ τὸ ναί! ἐμουρούρισε ὁ Ἐκτωρ, ἀμα ἐκλείσθη ἡ θύρα καὶ ἔμεινε μόνος. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ με βάλουν νὰ φυλάγω ἕνα σκύλι καὶ ἕνα παπαγάλον, ἐν ᾧ οἱ σύντροφοί μου εὐρίσκονται με τὸν Αὐτοκράτορα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου ἢ βλέπουν τὴν φωταΐαν καὶ τὰ πυροτεχνήματα! Μοῦ ἔρχεται νὰ σκάσω. Ἄν δὲν μ' ἐκλείνεν ἐδῶ μέσα ὁ Μομπρέν, θὰ . . .

Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, καὶ κλειδωμένος ἂν δὲν ἦτο ὁ Ἐκτωρ, δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ δραπέτευσῃ. Αὐτὸ δὲν θὰ το ἔλαμνε ποτέ, μὰ ποτέ, με ὅλην του τὴν στενοχωρίαν. Ὅσον ὅλην τὴν ῥὰ καὶ ἂν ἦτο μίαν ὑπηρεσία, ἤξευρον

ὅτι εἶχε καθήκον νὰ τὴν ἐκτελέσῃ. Τὸ καθήκον προπαντός! Καὶ ὁ Ἐκτωρ ὑπέμενε καὶ ὑπέκουεν.

Ὁ διάδρομος, ὁ ὁποῖος ὠδήγει εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο δωμάτιον, ἐφωτίζετο ἀσθενῶς· ἀλλ' οἱ κηροστάται οἱ ἐπὶ τῆς ἐστίας καὶ τῶν τοίχων τοῦ δωματίου, διέχυον φῶς λαμπρὸν. Ὁ Ἐκτωρ δὲν εἶχεν ἰδίαν ἀκόμη τὸ δωμάτιον τοῦτο· καὶ ἔλαβε καιρὸν νὰ τὸ ἐξετάσῃ ἐν ἀνέσει καὶ λεπτομερῶς. Δὲν ἦτο ἐξόχως πολυτελές, οὔτε ἐξόχως ὠραῖον· ἀλλ' εἶχε κάτι τι τὸ ἰδιαίτερον καὶ τρυφερόν. Οἱ τοῖχοι του ἐκοσμούντο ἀπὸ διαφορὰ ἰχθυογραφήματα καὶ ὑδατογραφίας. Τὰ ἐπιπλά του δὲν ἦσαν καινούργια καὶ—αὐτὸ προπάντων ἐκαμνεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ἐκτωρ, — δὲν ἐφαίνοντο κατεσκευασμένα ἐν

Παρισίους. Ἐν ἐργόχειρον κεντήματος ἀτελειώτον, ἤτοι ἐρμιόνην ἀμελῶς ἐπάνω εἰς μίαν τράπεζαν. Εἰς μίαν ἄλλην εὐρίσκειτο ἐν κλωβίον με παραδείσια πτηνά. Εἰς ἐπίχρυσον πέταυρον ἐλικνίζετο πολύχρωμος παπαγάλος, ἐκβάλλων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, — χάριν διασκεδάσεως βεβαίως, — στρυγγώδεις φωνάς, ἐν ᾧ δασύμαλλον καὶ ὠραῖον κυνάριον, κουλουριασμένον ἐπάνω εἰς τὸ σκαμνίον του, πλησίον τοῦ παραθύρου, ἐφαίνετο ὡς νὰ περιμένῃ τὴν συνήθη ἐνοικίον τῆς χαριτωμένης ἐκείνης φωλαῆς.

Αὐτοῦ τοῦ παπαγάλου, καὶ αὐτοῦ τοῦ σκύλου ὁ Ἐκτωρ εἶχε ταχθῆ φύλαξ. Τὸ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν σκύλον νὰ γαυγίξῃ καὶ τὸν παπαγάλον νὰ φωνάζῃ, — ἐν ᾧ μάλιστα ἐξῆ ἐγαλοῦσεν ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ πυροτεχνήματα, ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰς ζητωκραυγὰς, — δὲν ἦτο τὸσον εὐκόλον πράγμα! Μετέβαιναν ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον ἐθώπευε τὸν σκύλον, τοῦ ἐγλυκομιλοῦσε καὶ κατάρθωσε νὰ τοῦ κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ μὲνῃ σιωπηλός· ὁ παπαγάλος τὸν ἐδυσκόλευσε περισσότερο· ἀλλὰ με τὴν

πολλὴν περιποίησιν καὶ προπάντων με τὴν ζαχαρῆν, τὴν ὅποιαν κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν εὗρεν εἰς μίαν ζαχαροδόχην λησμονημένην ἐκεῖ, κατάρθωσε νὰ τὸν κάμῃ καὶ αὐτὸν νὰ σιωπήσῃ τὸ δὲ πτηνὸν ἐξεθῆλόν τῶρα τὴν εύχαριστήσιν του με κάτι κρρρρ . . . κρρρρ . . . συνεχῆ μὲν, ἀλλ' ὄχι μεγαλόφωνα.

Ἡ ὥρα ἐν τοσοῦτῳ παρήρηχο καὶ ὁ Ἐκτωρ ἔμενε ἐκεῖ, φύλαξ τοῦ σκύλου καὶ τοῦ παπαγάλου. Ἡ ὑπηρεσία του ἀπέβαινε τὸσον μάλλον δυσχερῆς, καθ' ὅσον ἡ ὥρα τοῦ γεύματος παρήλαε πρὸς πολλοῦ καὶ τὸ παιδίον ἤρχισε νὰ πεινᾷ. Ὡς ἐκ τῆς ἀνωμαλίας, ἡ ὅποια ἐπεκράτει εἰς τὸ Σαῖν-Κλού, οὔτε τὸ πρῶτὸ δὲν εἶχε προγευματίσῃ καλά. Καὶ τώρα τί νὰ κάμῃ; τί νὰ φάγῃ; Ἐκτός τῆς ζαχαρῆς, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀποδεκα-

τίσῃ καὶ αὐτὴν ὁ παπαγάλος, κανὲν ἄλλο φαγώ-

σιμον δὲν εὐρίσκειτο εἰς τὸ δωμάτιον!

Οὕτω παρήλθον τρεῖς ὀκτώημοι ὠραι θανασίμου ἀγωνίας, ἕταν θόρυβος βημάτων ἠκούσθη εἰς τὸν διάδρομον. Ὁ παπαγάλος ἐκαμήλωσε πλαγίως τὴν κεφαλὴν ὡς διὰ νὰ ἐνοήσῃ τίνας ἦσαν τὰ βήματα, ὁ δὲ σκύλος ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν περιχαρῆς. Ἦνοιξε τὸ στόμα του διὰ νὰ γαυγίσῃ, ἀλλ' ὁ Ἐκτωρ τοῦ το ἐκλείσεν εὐθύς, διὰ νὰ μὴ ἐξελεθῇ ἡ φωνή.

Ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ μίαν κυρία εἰσήλθε, συνοδευμένη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος ἔφερεν ἀκόμη τὴν λαμπρὰν στολὴν τῆς ἡμέρας· λευκὴν ἀναξυρίδα ἀπὸ σατέν, μανδύαν βελούδινον χρυσοκέντητον, μεταξίνον τελαμῶνα χρυσῶν, βαυτάζοντα ἔξω με λαβὴν ἀδάμαντοκόλλητον.

Ἡ κυρία ἦτο νεαρά, ὕψηλῃ, ἰσχνή, ὠραία ὄχι βεβαίως, ἀλλὰ χαρίεσσα. Ἡ ἐκ λευκοῦ σατέν ἠγεμονικὴ αὐτῆς ἐσθῆς, κεντημένη με μελίστας χρυσοῦς, ὅπως καὶ ἡ στολὴ τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐσύρετο εἰς πλουσίαν καὶ μακροτάτην οὐράν· ἀδάμαντες ἠκτινοβόλουν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς καὶ ἐπὶ τῆς ξανθῆς τῆς κόμης. Ὁ ἀκόλουθος, ὑψώσας πρὸς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνεγνώρισε τὴν Αὐτοκράτειραν.

Ἐπροχώρησεν εἰς τὸ δωμάτιον, θαυμάσιον κατ' ἀρχὰς ἀπὸ τὸ φῶς τῶν κηρίων, μετὰ τὸ σκότος τοῦ διαδρόμου. Ὁ σκύλος κατάρθωσε νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἐκτορος, ὁ ὁποῖος εἰς μάτην προσεπάθει νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Ἡ Μαρία-Λουίζα ἀμα τὸν ἀνεγνώρισε ἐξέβαλεν ἀσθενῆς ἐπιφώνημα χαρᾶς καὶ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

1 Φεβρουαρίου

ΙΝΗΣΙΣ, συγκέννησις, ζωηρότης, ἐνέργεια πυρετώδης, διαδηλώσεις, ζητωκραυγαί. Κάτι μέγα ἐτοιμάζεται· κάτι μέγα τελεῖται. Καὶ ὁ ἄγιος αὐτὸς ἐνθουσιασμός, ὡς ἠλεκτρικὸν ρεῦμα με-

ταδίδεται ἀπὸ τῆς πρωτευούσης εἰς ὅλον τὸ κράτος, εἰς ὅλον τὸ ἔθνος, εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ πᾶσα καρδιά ἑλληνικὴ, ὅπουδήποτε εὐρίσκειται, πάλαι με τοὺς ἱερωτέρους παλμούς. Ἡ ἐλπίς διαδέχεται τὸν φόβον, ἡ αἰσιοδοξία διώκει τὴν ἀπογοήτευσιν, τὸ θάρρος ἀντικαθιστᾷ τὴν ἀνησυχίαν. Κυριανόμεθα, παλαίωμεν μετὰ ἀντιθέτων αἰσθημάτων καὶ αἱ ἡμέραι τὰς ὁποίας διερχόμεθα, αἱ τὸσον ὠραῖαι αὐτὰς ἡμέραι, εἶνε ἡμέραι ἀγωνίας. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς μεγάλης εὐτυχίας, ὅτι τὴν πατριωτικὴν αὐτὴν ἀγωνίαν θὰ διαδεχθῇ ἡ χαρὰ!

2 Φεβρουαρίου

Βλέπω τὰς προσωπίδας εἰς τὰς βίτρινας — μόνον εἰς τὰς βίτρινας, — τῶν Καταστημάτων. Ἡ τρελὴ Ἀποκρῆ πρόβαλλει τὴν ὄψιν τῆς δειλῆς, δειλῆς... Ἡ εὐρεὶ ὅτι δὲν θὰ τῆς κάμουν καλὴν ὑποδοχὴν, ὅτι κανεὶς δὲν θὰ δεχθῇ τὰς προσωπίδας τὰς ὁποίας προσφέρει, ὅτι κανεὶς δὲν θὰ κρούσῃ τὸ τύμπανον πρὸς τιμὴν τῆς, ὅτι κανεὶς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ χαρῆ, κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς δοκιμασίας.

Ἦλθεν ἡ Ἀποκρῆ, κυττάζει καὶ κροφογελά, ὡς ζητοῦσα ἐνθάρρυνσιν διὰ νὰ εἰσβάλῃ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν ἐπρόσεξεν ἀκόμη. . . κανεὶς. Οὔτε ἡ Καμὴ ἢ λα δὲν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ τὴν ἐπίσημόν τῆς ἐμφάνισιν ἀνα τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν. Καμμία ἀκέφισ περὶ χορῶν καὶ μεταμφιέσεων· πᾶσα διασκεδασίς ἀνεβλήθη διὰ καλλιτέρας ἡμέρας. Καὶ ἡ Διαπλάσις ἀνέβαλε φυσικὰ τὴν Μεγάλην Κυριακὴν, ἡ ὅποια ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν ῥὰ τὰς Ἀπόκρεω. Οἱ μικροὶ τῆς φίλοι ὄχι μόνον δὲν δυσηρεστήθησαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐζήτησαν τὴν ἀναβολὴν διὰ θερμῶν καὶ πατριωτικωτάτων ἐπιστολῶν. Ἀνεγνώσα καὶ ἐγὼ πολλὰς ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπιστολῶν καὶ συνεκινήθη βαθυτάτα. Ὡ, ἔχουν λαμπρὰ αἰσθήματα τὰ παιδιὰ μας.

Ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος ἄς τ' ἀποζήτησῃ! Καὶ ἔταν, τὸ Πάσχα πλέον, ζημιώσῃ! Καὶ ἔταν, τὸ Πάσχα πλέον, ζημιώσῃ!

θὰ συνέλθουν νὰ συνεορτάσουν, ἄς λάμπῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των ἁγία χαρὰ καὶ ἄς πληροῖ τὰ μικρὰ στήθη των τὰ εὐγενῆ, μεγάλη καὶ ἀνέκφραστος ἀγαλλίασις!

4 Φεβρουαρίου

Πλησιάζω νὰ πιστεύσω ὅτι τὸ παράδειγμα τῆς Ἰουλίας τῶν Ἀθηναίων Ἐπιστολῶν — παράδειγμα τὸ ὅποιον μετὰ τὴν μετανοίαν τῆς, ἀνήκει καὶ αὐτὸ εἰς τὸ παρελθόν, — δὲν ἔχει πλέον ταῖρι. Τὰ Ἑλληνόπουλα ἀγαποῦν τὴν πατρίδα των, τὴν ἀγαποῦν τὸσον πολὺ, ὅσον δὲν ἀγαποῦν τὴν πατρίδα των κανεὶς ἄλλου ἔθνους παιδιὰ, τὴν ἀγαποῦν ὅσον τῆς ἀξίζει, τὴν ἀγαποῦν ὅσον πρέπει νὰγαπᾶται ἢ ἐνδοξότερα καὶ εὐγενεστέρα πατρίς.

Ἡ Διαπλάσις ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ μου δέξῃ καμμίαν φοράν τὰ τετράδια τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, τὰ ὅποια περνοῦν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν τῆς διὰ τὰς ἀνταλλαγὰς μεταξὺ τῶν μικρῶν τῆς φίλων ᾧ, πόσον ἡ θερμὴ καὶ ἀπαράδειγματις αὐτῆς ἀγάπη διαλάμπει, χύνουσα τὸ πλέον παρήγορον φῶς, εἰς τὰς ἀπαντήσεις των! Ὅσα σημεῖωσά ἐδῶ μερικὰς ἐξ αὐτῶν τῶν πατριωτικῶν ἀπαντήσεων διὰ νὰ τὰς ἐνθυμοῦμαι πάντοτε. Ὁ λόγος εἶνε τὸ ἐκγελοῦμα τῆς καρδίας· καὶ λόγοι οἱ ὅποιοι φανερόνουν καρδίαν νεανικὴν, πάλλουσαν ἀπὸ φιλοπατρίαν, εἶνε ἡ γλυκύτερα καὶ πολυτιμότερα τῶν ἀναμνήσεων.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν: «Ποῖον ἔθνος ἀγαπᾶτε περισσότερο;» δύο ὡς ἐκ συνθήματος ἀπήντησαν: «Ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον ἀγαπᾶ περισσότερο τὴν Ἑλλάδα!» Ἄλλος, ἀπαντᾷ πλέον συγκεκριμένως, ἔγραψε: «Τὴν Ἰταλίαν διότι αὕτη μόνον τώρα νεαρά Ἑλληνὶς ἐφάνη ἀμείλιτος» ἀπήντησε με πατριωτικὴν ὑπερηφάνειαν: «Δὲν ἀγαπᾶ κανέν, ἐκτός τῆς Ἑλλάδος!» ἄλλη δὲ ὑπερθεματίζουσα, ἔγραψεν εἰς ἀπάντησιν τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο: «Πᾶς μὴ Ἑλληνὶς βάρβαρος!»

Εἰς τὴν ἐρώτησιν: «Ποῖον χροῖμα προτιμᾶτε;» κάποιος ἀπήντησε: «Τὸ χροῖμα τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας.» Εἰς δὲ τὴν ἐρώτησιν: «Εἰς ποῖον μέρος ἠθέλατε νὰ κατοικήτε;» ἄλλη ἔγραψε: «Δὲν ἀπευθύνουν τοιαύτας ἐρωτήσεις πρὸς τὸν κατοικοῦντα εἰς τὴν Ἑλλάδα!»

Καὶ οἱ ὠραῖοι αὐτοὶ λόγοι ἐξακολουθοῦν... Δὲν παρέρχεται Τετράδιον, χωρὶς νὰ ἔχῃ μίαν τοῦλάχιστον τοιαύτην ἀπάντησιν. Ἄν ἤθελα νὰ τὰς γράψω ἐδῶ ὅλας, θὰ ἐχρειαζόμην σελίδας ὀλοκλήρους.

Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ «Μικρῶν Μυστικῶν,» ἄς γελάσωμεν ὀλίγον με

την απάντησιν τὴν ὁποίαν ἔδωκε τὸ πο- νηρὸν καὶ εὐφύεστατον Ἄρχιζιζάνιον» εἰς τὴν ἐρώτησιν :

— Τί στρώμα προτιμάτε, μαλακὸν ἢ σκληρὸν :

— Σκληρὸν—ἔγραψε, —ἀλλά... κά- τω ἀπὸ μαλακὸν.

Τὸ δὲ τελικὸν ρητόν, θὰ δανεισθῶ σήμερον ἀπὸ τὸ «Ἀυτογράφων» τοῦ «Χα- λασμοῦ Κόσμου» πρὸς τὴν «Ναυτο- πούλαν» :

«Κολακεία λέγεται ἡ γνώμη τὴν ὁ- ποίαν ἔχομεν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας, χω- ρὶς νὰ τὴν ἐκφράζωμεν καὶ τὴν ὁποίαν ἐκφράζουσι οἱ ἄλλοι... χωρὶς νὰ τὴν ἔχουν.»

Φ.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ
[ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ]

Σὲ γλυκά, σὲ παιγνίδια καὶ σὲ λου- λούδια ἐξώδευσεν ὅλα του τὰ χρήματα.

Ὁ πατέρας του, ὁ Βασιλεὺς, τοῦ το εἶπε : Δὲν θὰ του δώσῃ οὔτε πεντάρα ὡς τὴν πρώτη του μηνός. Καὶ θέλει ἀκόμη εἰκοσι ἡμέρες, διὰ νὰ τελειώσῃ ὁ μῆνας !

Ἐκοσι ἡμέρες ! Πῶς θὰ περάσουν χω- ρὶς πεντάραν ;

Συγοκλαίει τὸ Βασιλόπουλο καὶ τὰ δάκρυά του κυλοῦν ὡς μαργαριτάρια ἔς τὸ δροσερὸ πρόσωπό του.

Ἡ βαρκούλα τοῦ φίλου του τοῦ φαρᾶ, δεμένη ἐκεῖ ἔς τὸ ἀκρογιάλι, περιμένει μονάχη, περιμένει. Καὶ ἐκὼ τὸ κῆμα κτυπᾷ ἔς τὴν ἀμμουδιάν, ἀνασηκνέεται ἡ ὀλδάσπρη βαρκούλα καὶ θαρρεῖς πῶς ἀ- ναστενάζει.

Ἀναστενάζει καὶ τὸ Βασιλόπουλο.

Εἶνε βαρεῖα ἄρρωστος ὁ φίλος του ὁ φαρᾶς κ' ἐκεῖνο δὲν ἔχει χρήματα νὰ τον βοηθήσῃ. Τὰ ἐξώδευσεν ὅλα ἔς τὰ γλυκά καὶ ἔς τὰ παιγνίδια...

Τὶ ὠραία τραγοῦδια που ἔλεγεν ὁ φαρᾶς ὁ ἀνοικτόκαρδος ! Ἐκεῖνος τὸν εἶχε μάθη νὰ τραβᾷ κούφι. Τὸν ἀγα- πούσε πολὺ τὸν φαρᾶ καὶ τώρα, ἄχ ! δὲν εἶχε χρήματα νὰ τον βοηθήσῃ.

Ὅχι ἄλλη φορὰ δὲν θὰ ἐξοδεύσῃ ἀπὸ τὴν πρώτη δεκαμερία ὅλα τὰ χρήματα τοῦ μηνός. Ἀλλὰ εἰς τί τὸν ὠφελοῦσε τώρα αὕτη ἡ ἀπόφασις ; Ὑστερ' ἀπὸ εἴκοσιν ἡμέρες, ὅταν θὰ εἶχε πάλιν χρή- ματα, ἀρὰ γε θὰ ἐξοδεύσῃ ὁ ἀγαπημένος του φαρᾶς ;

Καὶ κλαίει, κλαίει ὀλοένα τὸ καλὸ καὶ εὐμορφὸ Βασιλόπουλο.

Ἐξαφνα φαίνεται καὶ περὶν ἀπὸ ἐκεῖ βιαστικά ἕνας κύριος ἄγνωστος. Στα- ματᾷ ἔμπροσ ἐπὶ τὴ βάρκα καὶ ψιθυρίζει :

— Ἡ βάρκα εἶνε ἐδῶ, μὰ ὁ βαρκα-

ράσω ἀμέσως ἔς τὸ ἀντικρυνὸ ἀκρογιάλι καὶ τώρα θαναγκασθῶ νὰ περιμένω ἐδῶ πολλὴν ὥρα !

Τὸ Βασιλόπουλο ἐπλησίασε, ἔβγαλε τὸ καπέλο του καὶ εἶπε :

— Κύριε, ἂν μ' ἐμπιστεύσῃτε, ἐγὼ σας περνώ ἔς τὸ ἀντικρυνὸ ἀκρογιάλι. Θέ- λω ὅμως νὰ μου δώσετε πολλὰ χρήματα.

Ὁ ξένος ἐχαμογέλασε καὶ ἐδέχθη.

Ἐπήδησε ἔς τὴ βάρκα καὶ εἶδε πῶς δὲν ἔκαμε ἄσχημα νὰ δεχθῇ, διότι τὸ Βασιλόπουλο ἐκαπνηλατοῦσε θαυμάσια.

Τοῦ ἐφαίνετο ἐντοσούτω παράξενο πρᾶγ- μα, πῶς ἕνα τόσο εὐγενὲς προσωπάκι, ἕνα τόσο καλοφορεμένο παιδί, νὰ δείχνῃ τόσο μεγάλον καὶ πρόβρον πόθον γιὰ χρήματα. Τί νὰ τα ἤθελεν ἀρὰ γε ;

Ὁ ἰδρὸς ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ τὸ μέ- τωπον τοῦ παιδιοῦ κ' ἐπετοῦσε εἰς τὰ κύ- τωματα ἡ ὀλδάσπρη βαρκούλα.

Καὶ μὲ τὴ φαντασία τοῦ χαρούμενο Βα- σιλόπουλο ἔβλεπε τὴ γυναῖκα τοῦ φαρᾶ νὰ κλαίῃ ἀπὸ χαρὰν καὶ ἄκουε τὸν ἀ- νοικτόκαρδο φίλο του νὰ γλυκοτραγοῦδῇ ὅπως ἄλλοτε...

Ἐφθασαν ἔς τὴν ἀκρογιάλια καὶ ὁ ξέ- νος ἔδωκεν εἰς τὸ παιδί ἄφθονα χρήματα. Οὔτε τὰ μέτρησε κἂν τὸ Βασιλόπουλο, τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν τσέπη του καὶ ἦτο ἕ- τοιμον νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Περιμένε με, νὰ με ξαναγυρίσῃς εἶπεν ὁ ξένος καὶ ἔφυγε.

Τὸ Βασιλόπουλο, μολονότι βιαστικό, τὸν ἐπερίμενε καὶ ἐν τῷ μεταξύ ἐμάζευε κοχλίδια γιὰ τὰ παιδάκια τοῦ φαρᾶ.

Ὁ ξένος ἐγύρισε σὲ λίγο καὶ σιωπη- λός, σιωπηλός, ἔκαμε πάλι τὸ μικρὸ θαλασσινὸ ταξιδάκι.

Ὁ ξένος ἔδωκεν εἰς τὸ παιδί ἄλλα τόσα χρήματα καὶ το ἐρώτησε τί τα ἤ- θελε δια νὰ τα πέρνῃ μὲ τὸσον πόθον.

— Ἐλάτε, ἂν θέλετε, μαζί μου. Ἡ μοῦχά χαρὰ εἶνε δική σας.

Ὁ ξένος ἠκολούθησε τὸ Βασιλόπουλο ἔς τὸ καλύδι τοῦ φαρᾶ.

Ἐκεῖ ὁ μικρὸς ἔρριψεν ὅλα τὰ χρή- ματα ἔς τὴν ποδιά τῆς γυναίκας τοῦ φα- ρᾶ, ἐπῆρε ἔς τὴν ἀγκαλιά του τὸ μικρό- τερο φαρᾶπουλο καὶ του ἔδωσε μερικά κοχλίδια.

Ἡ γυναῖκα τοῦ φαρᾶ ἔπεσε ἔς τὰ γόνατα ὁ ἄρρωστος ἐσθρήθη ἔς τὸ πλάγι τῆς, ἐφίλησαν καὶ οἱ δύο τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ καὶ εἶπαν :

— Πολυχρονεμένο μου Βασιλόπουλο ! σὲ κάθε δύσκολή σου ὥρα τέτοιες καρ- διές σὰν τὴ δική σου νὰ βρίσκῃς ἀν- τίκρυ σου !

Τὴν ἐνόησε αὕτη τὴν εὐχὴ τὸ Βασι- λόπουλο ; δὲν τὴν ἐνόησε ; Κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω. Ὁ ξένος ὅμως ἔπεσε κ' ἐκεῖνος ἔς τὰ γόνατα, ἔβγαλε ἕνα μαχαίρι, τὸ

— Πότε κράζουσι τὴν Μήδειαν ; — Τὴν Σαρακοστήν. — Μὰ πῶς ; — Νὰ ; Μόδια ! Μόδια... φρέσκα !

Ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης, παγώνει καὶ μαρμαρώνει ἡ ὀδύσσορα.

— Οἱ ἐχθροὶ τοῦ πατέρα σου μ' ἐ- κλήρωσαν γιὰ νὰ σε πιάσω σκλάβο ἢ νὰ σε σκοτώσω. Ἡ καλωσύνη σου ὅμως μὲ ἀφώπλισε καὶ μ' ἔκαμε σκλάβο δικό σου. Πάρε τώρα αὐτὸ τὸ μαχαίρι καὶ σκότωσε τὸν ἐλεεινόν, ποῦ ἐμελετοῦσε κακὰ ἐ- ναντίον σου !

— Ἐνε, δὲν ἤξεύρω ἂν ἤθελες νὰ μου κάμῃς κακὸ ἄλλὰ χωρὶς νὰ το θέλῃς μοῦ ἔκαμες μεγάλου καλοῦ. Ὅταν εἶμαι ἐγὼ εὐτυχής, καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι γύρω μου θέλω νὰ εἶνε εὐτυχεῖς. Πάρε πίσω τὸ μαχαίρι σου καὶ πήγαινε. Σὲ συγχωρῶ !

Ἀντήχησε τὸ καλύδι ἀπὸ εὐχῆς καὶ εὐλογίης. Ἀλλὰ ἐνῶ φεύγει τὸ Βασιλό- πουλο, συλλογίζεται ἕνα πρᾶγμα : ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐξοδεύῃ τὰ χρήματά του ἀπὸ τὴν πρώτη δεκαμερία, διότι κάθε φορὰν δὲν θὰ εὐρίσκη βέβαια πληρωμέ- νους κακούργους, ποῦ νὰ τον πληρῶνουν τόσο γυναιά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙ

Κανάρι, κίτρινο πουλί ἀπὸ μακρὰν φερμένο, μεσ' ἔς τὸ κλουδάκι του λαλεῖ φαιδρὸ ἢ πονεμένο

Μὲ τὸ λεπτὸ μικρὸ κορμί, χαριτωμένο τρόπο, μεταπηδᾷ κάθε στιγμή ἀπ' ἕνα ἔς ἄλλον τόπο.

Μὲ μιὰ γλυκεῖα ψιλὴ φωνή, μὲ τοὺς σκοπούς που ἔχει, λαλεῖ τὸν πόνο που πονεῖ καὶ τὴ χαρὰ που χαίρει,

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΣΧΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
ΕΜΠΙΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Μὴ γίνεσαι Κουνοῦπι κανερός. Μὴ ἐπιτρέψῃς εἰς κανένα νὰ σου γίνῃ Κου- νοῦπι.

Ἡ σοφία τοῦ λαοῦ λέγει : Ὅσα δὲν φθάνει ἡ Πονηρὰ Ἀλεξοῦ, τὰ κάμνει κρημαστάρια.

Ἄλλοτε ὁ Ὀκύπους Ἀχιλλεύς καὶ ὁ Κορυθαίολος Ἐκτώρ ἦσαν ἐχθροὶ θανά- σιμοι. Σήμερον ξεσπᾷ θόβου καὶ οἱ δύο ὑπὲρ τῆς αὐτῆς ἰδέας : ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως. Τί θαῦμα !

— Πότε κράζουσι τὴν Μήδειαν ; — Τὴν Σαρακοστήν. — Μὰ πῶς ; — Νὰ ; Μόδια ! Μόδια... φρέσκα !

Ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης, παγώνει καὶ μαρμαρώνει ἡ ὀδύσσορα.

Η ΒΡΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἐβρεχεν. Εἰς τὸ χεράκι τῆς μικρᾶς Σοφίας, ἡ ὁποία ἐκάθητο πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, ἔπεσε μία παχεῖα σταγὼν βροχῆς.

— Μπα ! εἶπε καὶ ἐκύτταξε χίμπωσῃ ὄραν τὴν σταγόνα σκεπτικῆ, πολὺ σκεπτικῆ. Κατόπιν ἤγγισε μὲ τὴν γλῶσσαν τῆς τὴν σταγόνα καὶ ἔκαμε κάλιν : Μπα !

Τὴν εἶδεν ἡ μητέρα τῆς, ἔχαμογέλασε καὶ τῆς εἶπε :

— Τί εἶνε, Σοφία ; Σοῦ φαίνεται παράξενη ἡ γεύσις τοῦ νεροῦ ;

— Ναι, μητέρα εἶπεν ἡ μικρὰ Σοφία μὲ ζωηρότητα. Ποτέ ἔως τώρα δὲν εἶχα δοκιμάσῃ τὸ νερὸν τῆς βροχῆς καὶ νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν παρα- ξενεύομαι, διότι τὸ ἐπερίμενα.

— Πῶς το ἐπερίμενες ; εἶπεν ἡ μητέρα. Μὴ διστάζῃς, λέγε.

— Τὸ ἐπερίμενα ἀλμυρὸν ἐξηκολούθησεν ἡ Σοφία.

— Καὶ πῶς εἶχε αὐτὴν τὴν ἰδέαν ; ἠρώτησε ἡ μητέρα γελῶσα.

— Μὰ νὰ ἤκουσα μιαν φορὰν τὸν παπποῦν νὰ λέγῃ, ὅτι ἡ βροχὴ γίνε- ται ἀπὸ τὰ νέφη καὶ ὅτι τὰ νέφη γίνονται ἀπὸ τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἐξατμίζει ὁ ἥλιος, ὅπως ἡ φωτιὰ ἐξατμίζει τὸ νερὸν τῆς χύτρας, καὶ γίνεται ἀ- τμός. Ἐλέγα λοιπὸν ὅτι τὸ νερὸν τῆς βροχῆς, θὰ ἦτο ἀλμυρὸν, ὅπως ἡ θάλασσα, καὶ ὄχι γλυκὺ, ὅπως αὐτὸ που πίνομεν.

— Πολὺ σὲ τιμᾷ ἡ παρατήρησις σου εἶπεν ἡ μητέρα διότι φανερό- νει ὅτι σκέπτεσαι καὶ κρῖνεις μόνη σου. Ἀλλὰ ἐξέλασες ἕνα πρᾶγμα :

τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης εἶνε ἀλμυρὸν, ἐπειδὴ ἔχει μέσα του ἄλας ἄλλὰ ὁ ἥλιος δὲν ἐξατμίζει τὸ ἄλας ἐξατμίζει μόνον τὸ νερὸν καὶ τὸ ἄλας μένει.

Ἄν βράσῃς παραδείγματος χάριν θάλασσαν, θὰ ἰδῆς ὅτι τὸ μὲν νερὸν θὰ γίνῃ ἀτμός καὶ θὰ φύγῃ, τὸ δὲ ἄλας θὰ μείνῃ εἰς τὴν χύτραν. Ὅστε βλέπεις...

— Τί ἀνόητη ποῦ εἶμαι ! διέκοψεν ἡ μικρὰ Σοφία.

— Διόλου ἀνόητη, εἶπεν ἡ μητέρα ἄλλὰ τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τα ἤξεύρουσι ὅλα. Ὅταν ὅμως ἔχουν τὴν περιέργειαν νὰ τα μάθουν, ἐρωτοῦν τοὺς μεγαλητέρους, ὅπως κάμνεις ἐσύ. Λοιπὸν, τὸ νερὸν τῆς βροχῆς, δὲν εἶνε ἄλλο, παρὰ τὸ νερὸν τὸ ὁποῖον πίνομεν.

— Μπα ! τὸ νερὸν ποῦ πίνομεν δὲν εἶνε λοιπὸν νερὸν τῆς βρύσης ;

— Ναι, ἀλλὰ ποῖος γεμίζει τὴν βρύσιν ; ποῖος τρέφει τὰς πηγὰς, τὰς στέρνας, τὰ πηγάδια, τὰ ρυάκια, τὰ ποτάμια, τοὺς ποταμούς ; Ἡ βροχὴ.

Ἄν δὲν ἔβρεχε ποτέ, δὲν θὰ εἶχαμεν οὔτε νερὸν νὰ πῖωμεν !

— ὦ, τί καλὴ ποῦ εἶνε ἡ βροχὴ ! ἀνέκραξεν ἡ Σοφία.

— Ἀλλὰ μήπως θὰ εἶχαμεν νὰ φάγωμεν, ἂν ἔλειπεν ἡ βροχὴ ; Μήπως θὰ ὑπῆρχον φυτὰ καὶ ζῶα, χωρὶς νερὸν ;

— Αὐτὸ δὲν το ἐσυλλογίσθηκα ποτέ ! εἶπεν ἡ Σοφία. Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ παραπονοῦμαι ὅταν βρέχῃ, ποῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ πηγαίνω περίπατον, ἀφ' οὗ ἡ βροχὴ εἶνε τόσο πολὺ χρήσιμος καὶ εὐεργετικῆ.

— Ὅ,τι δίδει ὁ Θεός, τὸ δίδει μὲ σοφίαν καὶ ἀγαθότητα, συνεπέ- ρανεν ἡ μητέρα. Καὶ ἡ βροχὴ, ἡ ὁποία πίπτει ἀπὸ τὸν οὐρανόν, εἶνε εὐ- λογία τοῦ Θεοῦ.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΔΕΣ]

(Συνέχεια ἄρ. Σελ. 44).

Ἀνήσυχη ἠρώτησα τὴν Ρούσαν :

«— Τί λέγουσι τὰ πουλιά ; Μοῦ φαί- νεται πῶς μου φωνάζουσι : Ἀσπρούλα ! Ἀσπρούλα ! δὲν εἶσαι φρόνιμη ! εἶσαι παρήκοη !

«— Καθόλου ! ἀπεκρίθη ἡ Ρούσα ἀπεναντίας σοῦ λέγουσι : Καλὴ μέρα, Ἀσπρούλα, καλὴ μέρα ! Τί καλὰ ποῦ ἔκαμες νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ δάσος !

«— Τί λέγει τὸ ρυάκι ; Μοῦ φαί- νεται πῶς μου φωνάζει : Ἀσπρούλα ! Ἀ- σπρούλα ! γύρισε ἔς τὴν μητέρα σου !

«— Καθόλου ! Σοῦ λέγει : Ἐλα Ἀ- σπρούλα, νὰ καθραπτισθῇς εἰς τὸ νερὸν μου καὶ νὰ ἰδῆς τί εὐμορφὴ ποῦ εἶσαι !

«— Τί λέγει ἡ ἠχώ ; Δὲν με φωνά- ζει : Ἀσπρούλα ! Ἀσπρούλα ! μὲ τὴν φωνὴν τῆς μητέρας ;

«— Καθόλου ! μὰ καθόλου ! Σοῦ λέ- γει : Ἀσπρούλα, παῖξε, διασκεδάσε μὲ τὴν Ρούσαν.»

«— Ἐλα λοιπὸν, Ἀσπρούλα, ἐξη- κολούθησεν ἡ Ρούσα, ἀρχετὰ ἐκάθησα- μεν. Σήκω τώρα νὰ παίξουμε. Ἐλα, πιάσε με !

Ἐσπρόθη καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ μέσα εἰς τὸ δάσος. Ἐτρέχα κ' ἐγὼ ἀπὸ πίσω τῆς, μὲ χαρὰν. Καὶ ἡ Ρούσα μοῦ ἔλε- γε : «Τί ὠραία ποῦ τρέχεις, Ἀσπρού- λα ! μὰ τί ὠραία ! Μὲ τόσο μικρὰ πο- δάρικια, ἠμπορεῖς καὶ φθάνεις ἐμένα, ποῦ ἔχω τόσο μεγάλα ! Μπράβο σοῦ !»

«Οἱ ἔπαινοι αὐτοὶ μοῦ ἐπροξενούσαν τόσῃν εὐχαρίτησιν, ὥστε ἐλησημόνησα εὐθὺς καὶ τοὺς φόβους μου καὶ τὴν με- τάνοιάν μου καὶ ἐξακολούθησα νὰ χο- ροπηθῶ φαιδρὰ καὶ ἀμέριμνος μὲ τὴν μεγάλην μου φίλην. Τὸ κυνηγητὸν διήρ- κесе πολλὴν, πολλὴν ὥραν. Μόνον ἡ μεγάλη κούρασις μὲ ἠνάγκασεν ἐπὶ τέ- λους νὰ σταματήσω.

«Τώρα ἡ ἔψις τοῦ δάσους μετεβλήθη. Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ αἱ ἀκτίνες του δὲν ἐπαίζαν πλέον μὲ τὰ φυλλώματα, ὡς χρυσαὶ πεταλοῦσαι. Τώρα ὠμοίαζαν μὲ μακρὰς πορφυρᾶς γλώσσας, αἱ ὁποῖαι ἐγλυφαν τοὺς κορμούς τῶν δένδρων καὶ τὰ μονοπάτια. Τὰ πουλιά δὲν ἐπελαδοῦ- σαν πλέον. Ἐβγάσαν κάπου-κάπου κάτι φωνές ἀνήσυχες καὶ ἐζητούσαν κλῶνον διὰ νὰ κοιμηθῶν. Μόνον ὁ ρυάξ ἐκελά- ριζεν ἀκόμη καὶ μαζί του ἡ ἠχώ ἄλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν τοὺς ἤκουα καὶ τοὺς δύο ποῦ μοῦ ἔλεγαν καθαρά : «Ἀσπρού- λα, ἔ, Ἀσπρούλα ! εἶνε ἀργά γύρισε ἔς τὴν μητέρα σου γρηγόρα μὰ γρηγόρα, γρηγόρα !»

«Πολὺ παραγμένη, ἐφώνασα : «Ρού- σα ! εἶνε ἀργά πᾶμε νὰ φύγωμε γρή-

Αυτή δὲν εἶνε συνδρομητριά μου· εἶνε... εἶνε... ἐν μέρῳ τοῦ ἐγὼ μου.

Τὸ καίμενο μου τὸ Ἀστρουλάκι τῆς Λέσθου! Πῶς με ἀγαπᾷ! Ἡθέλω νὰ μου σταλῆ ἓνα καρμιά ἀπὸ τὸ ὄρατον ρεβανὶ ποῦ ἔκαμεν ἡ μητέρα σου, ἀλλὰ ἐφοβήθη μήπως τὸ φάγη εἰς τὸν δρόμον κανένα ποντικιά.

Ναί, Χρυσὴ Ἀστὴς· πλῆθος ἱστορικὰ πράγματα θὰ μάθῃς ἀπὸ τὸν Ἀχάλουθον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

Ἄκου, Ἀπτερος Νίκη, πὺς ἐγνώρισες τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, ἀπ' αὐτὴ δὲν μένει εἰς τὰς Ἀθήνας. Μήπως ἦτο καμμία ἄλλη; — Τί ἐνδιαφερόμενα ἢ ἐπιστολὴ σου!

Ἐρωτήθεις ὁ Ἑλληὴν Σγαρᾶτος ἀπὸ μίαν φίλην μου, ἂν θὰ σταλῆ Σελίδα Καλλιγραφίας, ἀπήτησε: α' Ὅχι· βίβη δυστυχῶς, ἢ μᾶλλον εὐτυχῶς, δὲν εἶμαι καλλιγράφος! Καί ἐγὼ τὸν ἐρωτῶ: Διατί εὐτυχῶς;

Φιλότης, Ἀλκιονὴ Διαμαντίδου, σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Κανασιμὸν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν. Ἀντιχρηστὴ τὴν καλὴν σου μητέρα.

Ὅχι, Γλυκερία Ἐπίς, γαλλικοὺς γρίφους δὲν δημοσιεύω. Ὁ Θεὸς νὰ σκέπῃ τὸν πατέρα σου, ἐκεῖ που ἐπύθη.

Ναί, πολὺ ἐνδιαφερόμαι καὶ περιμένα νὰ μάθω τοὺς βαθμοὺς σου, κλεττὴ Ζαπτις! Τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν ἔστειλα.

Χαριτωμένη ἢ ἐπιστολὴ σου, Φωτοδόλον Τόζον! Ἐγὼ εἶμι! Κ' ἐγὼ ἐπέλω ὅτι ἡ φίλια μὰς θὰ διαρκέσῃ πολὺν καιρὸν. Νὰ μου φιλῆσῃ τὰ δέληρα σου.

Μάλιστα, Ἡμερὰ Γατάκι ἢ σὲ λέγω εἰς τὸ ἔξῃ; σ' ἀρέσει ἢ ἐκλογὴ μου;

Φαίνεται ὅτι θὰ σοὺ το ἐκάρτησαν, Εὐξεινοποντία, τὸ Τετράδιόν σου· δίδει ἐγὼ ἔστειλα εἰς δίκου ἀπὸ ἐν.

Ἀλκιονὴ Ἡμέρα, βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἡ εὐγενὴς πρότασις σου ἐγένετο δεκτὴ, πρὶν τὴν λάβωμεν.

Ἐς μόνον αἱ ἐνδιαφερόμενοι, ὅτι ὁ Πολικὸς Ἀστὴρ ἐνομαστέται Σωτήριος Σ. Δόντας καὶ ὅτι παρεχωρήσῃ πλέον τὴν θέσιν του, εἰς τὸν ἀδελφόν του.

Ἡ εὐγένεια, ἡ καλὴ ἀνατροφή, Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, ἀπαυτὴ νὰ δέχσῃαι τὴν προτεινομένην ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν, ὅταν δὲν ἔχῃ ὄρισμένον καὶ σπουδαῖον λόγον διὰ νάρρηθῃς. Ἐπίσης εἶσαι υποχρεωμένη μολὲς λάθῃς ἐν Τετράδιον παρὰ τινος, δεχθέντος τὴν ἀνταλλαγὴν, ἀμέσως νὰ το σταλῆς ἐν ἰδικόν σου· ἡ ἀργοπορία δὲν εἶνε πολὺ εὐπρεπής.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ Μακρολέλεκας μετὰ τὴν Μαργαρίταν· ὁ Γεώργιος Κοτζὸς μετὰ τὸν Γιὸν τῆς Καλλιτεχνίας καὶ μετὰ τὴν Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ· ὁ Οἰδίπους Τύραννος μετὰ τὴν Λάφην· ἢ Χαραυγὴ μετὰ τὸν Πολικὸν Ἀστέρα καὶ μετὰ τὴν Τυπωθάρ· ὁ Κροισιῶτης μετὰ τὸν Μιτῶταιρον· ἢ Ἀνθιμῆτη Ἀνταριά μετὰ τὸν Καλασιμὸν Κόσμου· ὁ Ἐρημίτης μετὰ τὴν Λάφην, τὸ Ἄνθος τῶν Δειψῶνων καὶ μετὰ τὸν Πολικὸν Ἀστέρα· ἢ Τοῦτις Ἀρτεμὶς μετὰ τὴν Λάφην, τὸν Τικ-Τακ καὶ τὸν Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ· ὁ Ἀνδρέας Σουλῶτης μετὰ τὴν πρῶην Ἀστεικὴν Νύκτα, μετὰ τὴν πρῶην Παχὺν Τόρον καὶ μετὰ τὸν Ἀνδρέον Ἡπειρώτην· ἡ Μικρὰ Κόμηση τοῦ Φαλήρου μετὰ τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτεχνίδα, τὸν Τικ-Τακ, τὴν Ἀδραν τοῦ Φαλήρου καὶ τὸ Ἡσυχὸν Ἀράκι· ὁ Ἀρχιτατάργος Θεμιστοκλῆς μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ μετὰ τὴν Χαλασιμὸν Κόσμον· ὁ Ζακχαρίας μετὰ τὴν Βασιόθητον Καρδίαν· ἢ Γαλινησία Θάλασσα μετὰ τὴν Χαλασιμὸν Κόσμον, Οἰδίποδα Τύραννον, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Μπάρμπα μου τὸν Ψεφτὴ καὶ μετὰ τὸν Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς· ὁ Φῶκος Αἰακίδης μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, τὴν Λάφην, τὸν Τικ-Τακ, τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτεχνίδα, τὴν

Μαργαρίταν, τὸν Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ, τὴν Ποιμενικὴν Φλογεράν, τὸν Ἄρην, τὴν Φίλεγγον Χελιδόνα καὶ τὴν πρῶην Ἀστεικὴν Νύκτα· ἢ Ἀπτερος Νίκη μετὰ τὸν Χαλασιμὸν Κόσμον· ἢ Ζακπις μετὰ τὴν Μήδειαν· ἢ πρῶην Βασιόθητον Καρδίαν μετὰ τὴν Χρυσὴν Ἀμιμονδιάν, τὴν Γῆν τῆς Ἑλλάδος, τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ τὸν Σπυριδῶνα Κ. Τριπόστην.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀνωτέρω δέχονται τὴν ἀνταλλαγὴν, πρέπει νὰ σταλῶν αὐτοὶ πρῶτοι ἐν Τετράδιον μετὰ τὰς ἀπαντήσεις των, συμμορφούμενοι αὐστηρῶς μετὰ τοὺς ἄρους τοῦ Κανονισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐδημοσίευσά εἰς τὸ ὄν φυλλάδιον.

Ὅσοι ἔλαβον ἤδη Τετράδια, παρακαλοῦνται νὰ σταλῶσιν ταχέως καὶ τὰ ἰδικά των, δίδει δὲν εἶνε εὐγενὴς νὰ περιμένῃ πολὺ ὁ ἄλλος, ἀπ' οὗ μάλιστα ἐδέχθη καὶ ὄχι ἐπρότεινε τὴν ἀνταλλαγὴν.

Ἐγμῖνουσα πὶ ψευδωνυμῶν, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοῦ νέου μου φίλου καὶ φίλας: Χρυσὴν Μέλισσαν (δυστυχῶς τὸ προτιμώμενον τὸ ἔχει ἄλλη), Μελαγχροῖνην Ἑλληνίδα (κ' ἐγὼ αὐτὸ προτιμῶ)· Ἐρασιτέχνην (ἐν τούτοις τὸ ἄλλο μὲν ἦρεσε καλλίτερα), Ἀνθιμῆτη Ἑλᾶταν, Παλλικίαν τῆς Αἰτίας (εὐχαριστίας), Ἑλληνίδα, Τροχαγυροπόπουλον, Ἀρκασιμῆτη Ἄσταν, Ἰψιπέτη Ἀστὴρ (τετράδιον ἔστειλα· σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Κανονισμὸν)· Πασαλιάν, Ὑπερασιαστικὴν τῆς Παζιδοῦς (εὐγε!), Πανδαμῖον (αὐτὸ ἐπέλεξα), Ἀστὴρ καὶ Μαύρη (εἶνε διὰ χαριτωμένους ἀδελφούλας)· Σερπητῆμον Πουλὶ (αὐτὸ ἐπέλεξα)· Κρητικὸν Ἀστέρα (ἐξανακείτα λατὸ α' οὐλλόν)· Ἰλιόβια τῆς Χάλκης, Δαμπαθόνα, Σερπητῆμον Ἡπειρώτισσαν.

Ροδοδάφνη, Ἑλληνικὴ Θάλασσαν, Μέλαρα Ἀστὴν, Φαρμακῶνον (ἀλλὰ δὲν το πιστεύω!) καὶ Μικρὰν Φωτοφοτάλιδα.

Ἀπασμοί, πληροφορίας. — Ἐνεκα τῆς ἐκπύτου πληθῆρας τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἔλαβα κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἑβδομάδας, ἀναγκάζομαι μετὰ μεγάλην μου λύπην νὰ μὴ δημοσιεύσω τοὺς Ἀπασμούς καὶ τὰς Πληροφορίας, τὰς ὁποίας περιεῖχον. Θὰ παρακαλέσω δὲ θερμῶς τοὺς μικροὺς μου φίλους, ἂν ἐπιθυμοῦν εἰς τὸ ἔξῃ νὰ με διευκολύνουν, μόνον ἓνα ἢ μίαν γασπῶνται, κἀθε φοράν. Ὅσοι δὲ μου ἔστειλαν Ἀπασμούς καὶ Πληροφορίας αὐτὰς τὰς δύο ἑβδομάδας, ἄς ἐκλέξουν τοὺς σπουδαιότερους, δηλαδὴ ἐκείνους ποὺ θέλουν καὶ ἐπιμένουν νὰ δημοσιεῦθῶν, καὶ ἄς λάβουν τὸν κόπον νὰ μοὺ τοὺς ἐαναγράψουν εἰς τὰς προσεχέας τῶν ἐπιστολῶν· ἀλλ' ἀπὸ ἓνα κἀθε φοράν.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς καὶ τὰς φίλας τῆς: Διχμῶτα Χελιδόνα, Μέδουσαν, Δεκαπεταετὴ Πλιάρχον, Κθαροδόλον Ἀτάλλωσαν, Μακρολέλεκαν, Καρδοβόλον, Τσίρ-Τσίρ, (ἔλαβον), Ἀρχιτέλιον, Νικόλαον Α. Ραγκαβῆν, Θέλιππον, Βράχον τῶν Γλάρων καὶ τὸν ἀδελφόν του Βύργγελλον, Παυλίαν Ζωγράφον, Χαραυγὴν, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Μπάρμπα Νικόλαον (ἔστειλα), Θούλλαν, Κροισιῶτην, Κόμα τοῦ Ἐδέλιου, Ἀρκασιμῆτη Λέοντα, Νίκον Α. Μαισίτην, Ἐρημίτην, Ἑλληνίδα Καλλιτεχνίδα, Διοσιμῆτη Ὀδοσῶτην (τώρα δὲ πρὸς ἀλλοιωμένην)· Ἐστίαδα Παρθένον, Γαλινησίαν Θάλασσαν (ἔστειλα)· Φῶκον Αἰακίδην, Θεσά Θ. Περισιτῆτην καὶ Διδότον (ἔστειλα ἔξη).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Φεβρουαρίου, ὁπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 15 Μαρτίου.

75. Ποτετιστόγριφος.

Εἶμαι δύναμις μεγάλη, ἓνα γράμμα ἐν προσθεσῇ καὶ τὸν τόνον μεταθέσης· μία γῆσις θὰ προβάλλῃ.

Ἐστία ἀπὸ τοῦ Ναυάρχου Κοδριγκέτος.

76. Αἶνιγμα.

Τάσσεινόν μουρίζει τὸ θηλυκὸν δροσίζει.

Ἐστία ἀπὸ τῆς Σαπφίδος.

77. Αἶνιγμα δημῶδες.

Κλειδίον τὸ σπένται μου καὶ κλεπτὴ βρίζω μέσα.

Ἐστία ἀπὸ τῆς Κερκάλτυνας Ἀδρας.

78. Τρίγωνον.

Νὰ σχηματισθῇ διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων τρίγωνον τοῦ ὅπου ἡ μεγαλύτερα πλευρὰ νὰ ἀποτελεῖται ἐκ 5 γραμμάτων: ΜΝΟΟΡΟΠΠΣΣΣΥΩΩ.

Ἐστία ἀπὸ τῆς Ἀνθιμῆτης Ἀνταριάς.

79. Μυράκις.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὅσους ν' ἀποτελεῖσσι τὸνομα ἐνὸς τῶν 7 σφῶν, αἱ 6 σταμῆαι τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῇ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ ν' ἀποτελεῖσσι τὸνομα ἀκροτήριον, αἱ ἀνωτέρω 4 μίαι τῶν Κυκλάδιων, καὶ αἱ ἀνωτέρω 2 μέρας τοῦ προσώπου.

Ἐστία τῶν Ἀρχιμαγίστρων Θεμιστοκλῶν.

80-84. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐξ ἐκείτης τῶν κατωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουσι ἄλλας τόσας λέξεις οὕτως, ὥστε ν' ἀναγνωσκῶνται δύο γνωμικά. Μῆδειαν, γραῖα, ἄρπα, προμερὰ, Ἰστορίαι.

Ἐστία ἀπὸ τοῦ Τικ-Τακ.

88-86. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ Ἄρης δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Κόδρος. 2. τὸ ἄρμα δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἴππος.

Ἐστία ἀπὸ τοῦ Φῶκου Αἰακίδου.

87. Αἰτιατὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἱερομένων λέξεων, ὡς καὶ τὰ δευτέρω ἀντιστρόφως ἀναγνωσκόμενα ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα δύο ποταμῶν τῆς Ἑλλάδος.

1. Ἔθνος τῆς Ἀσίας. 2. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 3. Χρῶμα ὀρνικόν. 4. Νῆσος. 5. Ζῶον. 6. Ἀρχαία πόλις.

Ἐστία ἀπὸ Κωνσταντινοῦ τοῦ Παλαιολόγου.

88. Λογοπαλιών.

Ποῖα πόλις κάμνει λάδι;

Ἐστία ἀπὸ τοῦ Χριστοφάνου.

89. Φωνημενοδύμιον.

γτ-π-κμτ-πνκς-δν-πν.

Ἐστία ἀπὸ τοῦ Ζωῆ Ἰβ. Νικητοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 28 Δεκεμβρίου 1898

705. Μοῖρες, (Μ-ρις). — 706. Μαρίδα, Μαρία. — 707. Ἡ ἐπιστολή.

Π Κ Ι 709-713. Γνωμένως

708. Α Ρ Α τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν

Α Ι Σ γραμμάτων τ, σ, σχηματι-

Ο Ρ Α Τ Ι Ο Σ τίθενται αἱ ἔξῃ λέξεις:

Ε Ι Α Ἀρτεμὶς, στρατός, σταύ-

Π Δ Ι λος, στέφανος, ἄλις. —

Σ Σ Α 714-718. 1. Ἀδωνάνδρος.

2. Γύλιππος. 3. Μαρδόνιος. 4. Λάμαχος. 5.

Φιλώτας. — 719. ΤΡΑΥΜΑ, ΑΡΑΡΑΤ. 11,

ΔριΔ. 2, Μέντωρ Ρ. 3, Υβροφόρα. 4, Δελφί.

5, Ροδακινέα. 6, Τωβίτ. — 720. Κανιούργιον

φίλον ἔκαμεν παλῶν μὴ λησιμῶς. — 721. Ὁ

ἱπποπόταμος εἶνε δυσζήνητος.